

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Акціонерного товариства «Оператор газорозподільної системи „Львівгаз“» щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців четвертого, п'ятого частини першої статті 1, статті 5 Закону України „Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення“

Київ
6 квітня 2023 року
№ 52-2(П)/2023

Справа № 3-47/2023(97/23)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Лемак Василь Васильович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович (доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Акціонерного товариства «Оператор газорозподільної системи „Львівгаз“» щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців четвертого, п'ятого частини першої статті 1, статті 5 Закону України „Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення“ від 3 листопада 2016 року № 1730–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 51, ст. 839) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Акціонерне товариство «Оператор газорозподільної системи „Львівгаз“» як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), абзаци четвертий, п'ятий частини першої статті 1, статтю 5 Закону України „Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення“ від 3 листопада 2016 року № 1730–VIII зі змінами (далі – Закон № 1730).

Відповідно до абзацив четвертого, п'ятого частини першої статті 1 Закону № 1730 „заборгованість, що підлягає врегулюванню відповідно до цього Закону (далі – заборгованість), (до такої кредиторської заборгованості, зокрема, включається заборгованість, щодо якої ухвалено судове рішення про стягнення або затверджено мирову угоду):

кредиторська заборгованість теплопостачальних та теплогенеруючих організацій перед постачальником природного газу, постачальниками інших енергоносіїв, операторами газорозподільних систем, оператором газотранспортної системи та особою, що виконувала функції оператора газотранспортної системи до 31 грудня 2019 року включно, за спожитий природний газ та інші енергоносії, використані для виробництва теплової та електричної енергії (у тому числі за договорами купівлі-продажу природного газу для власних потреб, що був використаний виключно для виробництва теплової та електричної енергії), надання послуг з централізованого опалення та централізованого постачання гарячої води, послуг з постачання теплової енергії та постачання гарячої води (у тому числі у разі заміни сторони у зобов'язанні та/або у разі правонаступництва), а також послуги з його розподілу і транспортування“.

Стаття 5 Закону № 1730 унормовує питання реструктуризації заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій за спожитий природний газ, а також послуги з його розподілу і транспортування, за теплову енергію, послуги з централізованого водопостачання та централізованого водовідведення.

Товариство вважає, що оспорювані приписи Закону № 1730 не відповідають частині другій статті 8, частині першій статті 41, статті 129¹ Конституції України.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності абзаців четвертого, п'ятого частини першої статті 1, статті 5 Закону № 1730, Товариство посилається на окремі приписи Конституції України, Господарського процесуального кодексу України, Закону № 1730, Закону України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини“ від 23 лютого 2006 року № 3477–IV, Закону України „Про заходи, спрямовані на подолання кризових явищ та забезпечення фінансової стабільності на ринку природного газу“ від 14 липня 2021 року № 1639–IX зі змінами (далі – Закон № 1639), на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення в його справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. Комунальне підприємство „Дрогобичтеплоенерго“ Дрогобицької міської ради (далі – Підприємство) звернулося до Товариства з пропозицією укласти договір про реструктуризацію заборгованості за розподіл природного газу (далі – Договір) на умовах, що їх визначено Законом № 1730. До відповідного листа із зазначеною пропозицією Підприємство долучило, зокрема, три примірники проекту Договору, підписаних керівником Підприємства та погоджених уповноваженим представником органу місцевого самоврядування, акти звірення взаєморозрахунків, графіки погашення заборгованості.

Відповідно до частини восьмої статті 5 Закону № 1730 кожна зі сторін зобов'язана укласти договір про реструктуризацію заборгованості у строк, що не перевищує 10 календарних днів з дня його отримання, якщо сума за таким договором підтверджена актами звіряння між учасниками процедури врегулювання заборгованості.

Товариство не уклало запропонованого Підприємством Договору.

Підприємство звернулося до Господарського суду Львівської області з позовом до Товариства про визнання Договору укладеним.

Господарський суд Львівської області рішенням від 6 червня 2022 року позов Підприємства задовольнив – визнав Договір укладеним у редакції, що її запропонувало Підприємство.

2.2. Товариство оскаржило апеляційним порядком рішення суду першої інстанції.

Західний апеляційний господарський суд постановою від 6 вересня 2022 року рішення Господарського суду Львівської області від 6 червня 2022 року залишив без змін, а апеляційну скаргу Товариства – без задоволення.

2.3. Товариство оскаржило касаційним порядком рішення судів першої та апеляційної інстанцій.

Колегія суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду постановою від 8 грудня 2022 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Товариства, касаційну скаргу Товариства залишила без задоволення, а рішення судів першої та апеляційної інстанцій – без змін.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Товариство вважає, що абзаци четвертий, п'ятий частини першої статті 1 Закону № 1730, якими, зокрема, встановлено, що до заборгованості, яка підлягає врегулюванню відповідно до Закону № 1730, належить „заборгованість щодо якої ухвалено судові рішення про стягнення“, обмежують право Товариства на володіння, користування і розпорядження коштами, які належать Товариству згідно з договорами розподілу природного газу, укладеними з теплопостачальними і теплогенеруючими підприємствами. Проте обґрунтування цих тверджень і логічного зв'язку між зазначеними приписами Закону № 1730 та приписами Конституції України, на відповідність яким Товариство просить перевірити оспорювані приписи Закону № 1730, Товариство не навело.

3.2. Товариство, обґрунтовуючи неконституційність статті 5 Закону № 1730, зазначає, що абзацами першим, другим, третім частини другої статті 5 Закону встановлено „можливість реструктуризації зобов'язань теплопостачальної або теплогенеруючої організації на 72 календарні місяці рівними частинами, а також в залежності від дотримання певних умов – від 84 календарних місяців до 180 місяців включно“. Товариство твердить, що таке законодавче регулювання порушує принцип пропорційності, адже в Законі № 1639, який урегулює проблемну заборгованість Товариства як газорозподільного підприємства, встановлено можливість реструктуризації його боргу лише на три місяці. Однак твердження про невідповідність строків реструктуризації заборгованості, визначених приписами статті 5 Закону № 1730, строкам

реструктуризації заборгованості, визначеним приписами Закону № 1639, не є обґрунтуванням неконституційності статті 5 Закону № 1730.

Конституційна скарга Товариства не містить обґрунтування неконституційності статті 5 Закону № 1730 у цілому.

3.3. Аналіз змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів свідчить, що Товариство, оспорюючи конституційність абзаців четвертого, п'ятого частини першої статті 1, статті 5 Закону № 1730, висловило незгоду з юридичним регулюванням особливостей реструктуризації заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій за спожитий природний газ, а також послуги з його розподілу і транспортування та з судовими рішеннями, ухваленими в його справі, що не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваних приписів Закону № 1730.

Отже, Товариство не дотримало вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Акціонерного товариства «Оператор газорозподільної системи „Львівгаз“» щодо відповідності Конституції України (конституційності)

абзаців четвертого, п'ятого частини першої статті 1, статті 5 Закону України „Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення“ від 3 листопада 2016 року № 1730–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**